

Pentru orice rău existent, oricât de enervant sau insuportabil, se poate găsi cu ușurință la îndemână un rău și mai și. De altfel, cam asta este strategia generală de a conduce lumea în ultimii ani: se inventează ori se amplifică o problemă, se vine cu o soluție dezastruoasă, după care rezultatele catastrofale, previzibile de altfel, decurg de la sine, spre satisfacția disimulată a eternilor păpușari.

Nu e nevoie să ne gândim neapărat la schimbările de regim din Orient unde regimuri despotice au fost înlocuite uneori de guvernări mai dure, alteori de o anarhie demnă de Leviathanul lui Hobbes. Suficient pentru o exemplificare preliminară să luăm cazul legii supermarketurilor și al procentului de produse locale pe care trebuie să le vândă.

Problema nu e neapărat simplă și nu poate fi judecată doar prin prisma eficienței economice. Însă, oricât de complicate ar fi lucrurile, nu e deloc clar de ce ar fi mai bine ca rezolvarea lor să pice pe umerii Comisiei Europene sau ai altei instituții transnaționale, așa cum doresc diverse voci liberale, altfel adevrate ale statului mic.

Pe de altă parte, presupusele efecte benefice ale legii aproape sigur nu vor apărea, doar că vina pentru această stare de lucruri trebuie căutată, de apărătorii “economiei naționale”, în setul de reglementări și subvenții care fac imposibilă dezvoltarea producătorilor locali, favorizează înmulțirea supermarketurilor și duc la desființarea piețelor. Doar că avocații economiei locale nu văd aproape niciodată legătura dintre reglementările pe care le susțin și marile corporații pe care le blamează (pe bună dreptate, de cele mai multe ori).

În acest sens, un alt exemplu local foarte ilustrativ îl reprezintă includerea unor monumente, zone naturale și urbane în patrimoniul [UNESCO](#). Oamenii naivi speră că vor reuși să salveze ceva din mâna mafiilor locale prin transferul către mafiile internaționale. Speranță deșartă câtă

vreme mafiile internaționale se ocupă în special de distrugerea sistematică a educației, singurul patrimoniu care le face inteligibile și posibile pe toate celelalte. Dar asta nu îi împiedică pe toți eroii zilei, care se opun marilor companii, să ceară îndurare tocmai de la supercreațiile globalismului.

În fine, exemplele sunt multiple, iar majoritatea dureroase. Ideea este că sistemul actual oferă tuturor câte puțin din ceea doresc să găsească, nemulțumindu-i de fapt pe toți și întreținând din plin dialectica.

Pentru cei de-a dreapta, rămâne veșnica utopie iluministă a unei lumi fără bariere culturale sau naționale în care fiecare om va putea interacționa liber cu semenii săi spre maximizarea interesului general sau a diviziunii muncii.

La stânga, avem de-a face cu o avalanșă de promisiuni irezistibile, desprinse din aceeași agendă a Enciclopediei. Rezolvarea sărăciei locale și globale prin transferul de fonduri, jupuirea corporațiilor, majorarea salariului minim, impozite mai mari pentru bogați, etc, etc. Apoi, salvarea pădurilor tropicale și stoparea încălzirii globale prin depopulare și dezindustrializare. Apoi, oprirea discriminării între rase, între naționalități, între sexe, între oameni și animale șamd. Egalitate în tot și în toate.

La centru, în absența unui discernământ bazat pe tradiție, nu mai rămâne decât moderație aritmetică între două limite din ce în ce mai absurde rezolvate apologetic prin sintagma: “adevărul e undeva la mijloc”.

Așa că establishmentul hrănește pe toată lumea și își propune să găsească un loc sub umbrela sa generoasă financiar chiar și celor mai puternice voci antisistem, după cum o dovedesc [numeroase exemple](#).

Însă oricât ar părea de necredibil scenariul, deși nu este, finanțarea modelului stânga-dreapta prin hrănirea conflictelor înseamnă ocuparea spațiului public prin conflicte factice care avansează de fapt agenda unei ordini unice. Presupozițiile taberelor aflate în dezbaterea publică modernă sunt aproape întotdeauna identice, iar introducerea unui nou context retoric reprezintă o muncă cvasiimposibilă în absența scoaterii educației de sub tutela statului. Însă chiar și acest deziderat minim dar indispensabil pentru salvarea civilizației depinde de alți invarianți. Lepădarea de sine, de pildă, reprezintă doar unul dintre ingredientele necesare pentru a demantela utopia postmodernă. Dar cel ajuns la lepădarea de sine realizează, mai devrem sau mai târziu, că lumea asta nu îi mai e chiar atât de aproape cum îi era odată. Așa că

Exerciții dialectice

Scris de Ninel Ganea

Miercuri, 13 Iulie 2016 00:02

nu e de mirare că, în final, ajunge să-i dea dreptate istoricului care afirmă că toate civilizația nu e decât o consecință colaterală a încercării de a dobândi viața de apoi.